

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Tomáše Foltase v právní věci žalobce: **Q. T. N.,** zastoupený Mgr. Tomášem Císařem, advokátem se sídlem Vinohradská 22, Praha 2, proti žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,** se sídlem Olšanská 2, Praha 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 5. 12. 2014, č. j. 2 A 42/2014 – 33,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 5. 12. 2014, č. j. 2 A 42/2014 – 33, zamítl žalobu podanou žalobcem (dále jen „stěžovatel“) proti rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie (dále jen „ředitelství služby cizinecké policie“) ze dne 20. 8. 2014, č. j. CPR-8252-2/ČJ-2014-930310-V240, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 28. 4. 2014, č. j. KRPA-240422-50/ČJ-2013-000022, kterým bylo podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) stěžovateli uloženo správní vyhoštění na dobu, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU v délce jednoho roku. Ve smyslu ust. § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců byla stanovena doba k vycestování z území České republiky do 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

V odůvodnění rozsudku městský soud uvedl, že jednáním správních orgánů nemohlo dojít k porušení ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců, neboť

bylo bez jakýchkoliv pochybností během správního řízení zjištěno, že stěžovatel pobýval na území České republiky od 22. 11. 2008 na základě uděleného víza k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem studia. Toto vízum pozbylo platnosti dne 28. 2. 2011 a řízení o žádosti o prodloužení jeho doby platnosti bylo usnesením ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky dne 30. 11. 2011 zastaveno (nabytí právní moci dne 1. 8. 2012). Stěžovatel tak pobýval na území České republiky od 2. 8. 2012 neoprávněně. Svým jednáním proto naplnil podmínky ust. § 119 odst. l písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců. Rozhodnutí o správním vyhoštění stěžovatele nemá sankční povahu, a tudíž nebylo třeba zjišťovat zavinění stěžovatele, ale pouze to, zda jeho jednání naplnilo podmínky citovaného ustanovení. Krajský soud dále uvedl, že se správní orgány v odůvodnění svých rozhodnutí náležitým způsobem zabývaly přiměřeností správního vyhoštění a zásahu do stěžovatelova soukromého a rodinného života. Pokud se týká jednotlivých aspektů ust. § 174a zákona o pobytu cizinců, je nutno mít na zřeteli, že stěžovatel přicestoval na území České republiky dne 22. 11. 2008 z Vietnamu, kde bydlel se svými prarodiči, zatímco jeho matka a sestry již delší dobu pobývaly na území České republiky. Stěžovatel tak žil nejméně pět let mimo výchovné prostředí své matky. Matka mu pak zajistila dlouhodobé vízum za účelem studia na území České republiky, což bylo podle jejího vyjádření jednodušší než získat vízum za účelem sloučení rodiny. Na území České republiky stěžovatel začal studovat na České zemědělské univerzitě v Praze dne 21. 9. 2009. Následně dne 19. 2. 2010 bylo jeho studium ze strany vysoké školy ukončeno pro neplnění studijních povinností, protože stěžovatel nesložil žádnou zkoušku. Opětovně studoval na stejné vysoké škole od 11. 7. 2012 do 25. 3. 2013, kdy bylo opět ze strany vysoké školy pro neplnění studijních povinností studium ukončeno, protože stěžovatel nesložil žádnou zkoušku. Stěžovatelova matka nemá státní občanství České republiky a na území České republiky pobývá pouze na základě povolení k trvalému pobytu, a to s ohledem na dceru J. L., kterou má ve své péči. Ve vztahu ke své sestře J. L., která má státní příslušnost České republiky, stěžovatel nenaplňuje podmínky rodinného příslušníka občana EU ve smyslu ust. § 15a zákona o pobytu cizinců. Sociálně-kulturní vazby na Českou republiku stěžovatel nemá, na území České republiky nestuduje, nezná český jazyk, který je podmínkou pro jeho řádnou integraci. Přátelé stěžovatele jsou převážně vietnamské národnosti. Neexistuje tak žádná nepřekonatelná překážka k rodinnému a soukromému životu v zemi původu, neboť v zemi jeho původu existují stejné podmínky pro jeho život jako v době, kdy ji opouštěl. Od 2. 8. 2012 se tedy stěžovatel nachází na území České republiky bez jakéhokoliv oprávnění k pobytu. Krajský soud také poukázala na to, že při jednání stěžovatel prostřednictvím svého právního zástupce sdělil, že jeho vztah s přítelkyní, která má českou státní příslušnost, již netrvá, neboť se s ní rozešel. Krajský soud dále neakceptoval žalobní námitku, že rozhodnutím o správním vyhoštění byl porušen čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „úmluva“), neboť správní orgány se při posuzování správního vyhoštění jednotlivými aspekty přiměřenosti řádně zabývaly. Za nedůvodné označil i stěžovatelovo tvrzení, že správní orgány bagatelizovaly možnost jeho vycestování do vlasti s následkem roztržení rodiny, neboť právě tyto skutečnosti správní orgány ve svých rozhodnutích důsledně zvážily. Podle krajského soudu není pravdou, že by se správní orgány nevypořádaly se zjištěním skutečného stavu věci, o němž nejsou pochybnosti a že tím porušily ust. § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť jak z rozhodnutí správního orgánu I. stupně, tak z napadeného rozhodnutí je zcela zřejmé, jakým způsobem se se zjištěnými skutečnostmi vypořádaly. Závěrem krajský soud odkázal

na judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které nemá správní rozhodnutí o vyhoštění sankční povahu, ale pouze je jím vyjádřen zájem státu na tom, aby se cizinec na jeho území nezdržoval. Proto neshledal za důvodnou ani námitku, že nebezpečnost protiprávního jednání není velká a těžko může převážit nad zájmy rodiny, neboť v řízení o správním vyhoštění se neposuzuje nebezpečnost protiprávního jednání, ale pouze to, zda byly objektivně naplněny znaky správního vyhoštění podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. V kasační stížnosti nejprve zrekapituloval dosavadní průběh správního a soudního řízení s tím, že byla nesprávně posouzena právní otázka jeho postavení jako rodinného příslušníka občana EU, resp. České republiky, když byla bagatelizována skutečnost, že prokazatelně na území České republiky sdílí společnou domácnost se svou nezletilou sestrou, která má českou státní příslušnost. Z tohoto důvodu považuje stěžovatel napadený rozsudek za věcně nesprávný a navíc neodůvodněný, tj. nepřezkoumatelný. Stěžovatel se neztotožnil se závěrem městského soudu, že rozhodnutí správních orgánů jsou přiměřená a respektují ust. § 119a odst. 2 a zejména § 119 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Stěžovatel vyjádřil nesouhlas s tím, že jeho vyhoštění na jeden rok je přiměřené ve vztahu k protiprávnímu jednání, kterého se dopustil. Je si vědom toho, že neznalost zákona v tomto smyslu neomlouvá, nicméně ze správního řízení rozhodně nevyplývá zjištění, že by se na území České republiky zdržoval úmyslně nelegálně, když své pobytové otázky, byť nesprávně a opožděně, řešil. Správní orgány tedy neučinily dostatečná skutková zjištění ohledně závažnosti stěžovatelova jednání, v důsledku čehož nebyl posouzen zásah do soukromého a rodinného života. Stěžovatel také namítal nesrozumitelnost závěru městského soudu týkajícího se délky jeho nelegálního pobytu na území České republiky. Prokazatelně žije ve společné domácnosti se svojí rodinou, tj. matkou a dvěma sestrami, přičemž jedna z nich je českou státní občankou. Správní orgány se přitom dostatečně nezabývaly ust. § 174a zákona o pobytu cizinců, když pominuly informace o rodinných příslušnících stěžovatele a nezabývaly se komplexně jeho vazbami na území České republiky. Postupovaly tak příliš paušálně a bez ohledu na konkrétní osobní a rodinné poměry stěžovatele. S odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu stěžovatel konstatoval, že v cizineckých věcech musí být brána v potaz především rodinná situace, resp. rozsah v jakém by byl osobní, soukromý nebo rodinný život cizince narušen, včetně vlivu na ostatní rodinné příslušníky, kteří by jinak měli právo zůstat v hostitelském státě na základě samostatného pobytového oprávnění. Nesouhlasil proto s hodnocením správních orgánů, že rodinný a soukromý život účastníka řízení nemůže vyvážit zájem státu na ochraně před porušováním právních předpisů. S ohledem na skutečnost, že na území České republiky je pevně usazena stěžovatelova rodina, jíž tvoří matka a nezletilé sestry, nelze očekávat, že by v případě nuceného vycestování stěžovatele ho tyto osoby následovaly. Napadené správní rozhodnutí by tak způsobilo závažný zásah do stěžovatelova rodinného a soukromého života. Ve smyslu čl. 8 úmluvy je nutné pojem rodinný život vykládat tak, že zahrnuje i vztahy mezi dalšími příbuznými jako jsou sourozenci, prarodiče, vnuci, strýc, synovec, apod. Společné soužití těchto a dalších příbuzných v jedné domácnosti je základní faktor, který je brán při hodnocení rodinných vazeb a jejich intenzity v potaz. Závěrem kasační stížnosti stěžovatel uvedl, že správní orgány, jakož i městský soud postupovaly v rozporu s ust. § 2, § 3, § 4, § 50 odst. 3 a § 68 odst. 3 správního řádu. Ze všech výše uvedených

důvodů proto navrhl, aby byl napadený rozsudek zrušen a věc vrácena městskému soudu k dalšímu řízení.

Ředitelství služby cizinecké policie ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedlo, že vycházelo ze zjištěného skutkového stavu v době rozhodování, přičemž ve svém postupu a ve svých závěrech neshledalo pochybení. Proto plně souhlasí s názorem uvedeným v rozsudku městského soudu a navrhlo kasační stížnost zamítnout.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ust. § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom neshledal vady uvedené v odstavci 4, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Podle obsahu správního spisu se stěžovatel dne 26. 6. 2013 dostavil na oddělení cizinecké policie, kde bylo lustrací zjištěno, že na území České republiky pobývá bez platného povolení k pobytu. Stěžovatel byl proto téhož dne zajištěn a bylo mu oznámeno zahájení řízení o správním vyhoštění podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 1, 2 zákona o pobytu cizinců. Se stěžovatelem byl téhož dne sepsán protokol o vyjádření účastníka správního řízení za přítomnosti tlumočníka, neboť českému jazyku nerozumí. Do protokolu stěžovatel uvedl, že na území České republiky přicestoval dne 22. 11. 2008 s platným cestovním dokladem a vízem, které mu bylo vydáno za účelem studia. Dále stěžovatel uvedl, že v současné době už nestuduje na České zemědělské univerzitě v Praze, je svobodný a matka, s níž žije společně se dvěma sestrami (sestra J. L., má českou příslušnost), mu poskytuje veškeré finanční prostředky. Na území České republiky nemá k žádné osobě vyživovací povinnost. Před odjezdem z Vietnamu bydlel u svých prarodičů. Podle sdělení ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 26. 6. 2013, č. j. MV-80127-2/OAM-2013, stěžovatel podal dne 19. 11. 2010 žádost o povolení k trvalému pobytu na území České republiky za účelem sloučení rodiny, která byla rozhodnutím ze dne 28. 2. 2011, č. j. OAM-11964/TP-2010, které nabylo právní moci dne 20. 5. 2013, zamítnuta. Stěžovatel také požádal dne 18. 2. 2011 o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky. Řízení o jeho žádosti však bylo usnesením ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 30. 11. 2011, č. j. OAM- 13741/DP-2011, zastavena (v právní moci dne 1. 8. 2012). Podle úředního záznamu o pobytovém šetření v místě bydliště stěžovatele Policií České republiky ze dne 23. 10. 2013 byl stěžovatel zastižen v rodinném domě. Příslušníkům policie ukázal obývané prostory, věci osobní potřeby a fotografie. Podle zprávy děkanátu České zemědělské univerzity v Praze, fakulty životního prostředí ze dne 15. 8. 2013 stěžovatel studoval bakalářský prezenční obor krajinářství od 21. 9. 2009 do 19. 2. 2010, kdy studium ukončil pro nesplnění studijních povinností, protože nesložil žádnou zkoušku. Poté studoval na této univerzitě v době od 11. 7. 2012 do 25. 3. 2013, kdy mu bylo studium opět ukončeno pro neplnění studijních povinností, neboť nesložil žádnou zkoušku. Dne 8. 9. 2013 byl sepsán protokol s matkou stěžovatele, která uvedla, že je rozvedená a má tři děti. Stěžovatel žil ve Vietnamu a chtěla, aby žil s ní. Zjistila, že je lehčí zařídit vízum za účelem studia na rozdíl od víza za účelem sloučení rodiny. Na území Vietnamu má stěžovatel pouze babičku, zatímco na území České republiky má svou rodinu, tj. matku, dvě sestry a tetu, a několik přátel, kteří jsou většinou vietnamské národnosti. Dne 7. 2. 2014 byl stěžovatel seznámen s podklady pro vydání rozhodnutí a zároveň mu byla dána možnost se

k těmto podkladům vyjádřit, případně navrhnout jejich doplnění. Na to stěžovatel za přítomnosti tlumočníka sdělil, že nežádá doplnění. Dne 5. 4. 2014 pak zaslal správnímu orgánu I. stupně vyjádření, ve kterém uvedl, že v případě realizace správního vyhoštění by bylo nepřiměřeně zasaženo do jeho soukromého a rodinného života, neboť v České republice žije ve společné domácnosti s matkou jejím druhem a dvěma sestrami, přičemž sestra J. L. má českou státní příslušnost.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval stížní námitkou, že napadený rozsudek je nepřezkoumatelný, neboť nebyla řádně vypořádána právní otázka týkající se jeho rodinných vazeb na území České republiky. Podle konstantní judikatury Ústavního soudu (např. nález ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94 a ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97) je jedním z principů představujícím součást práva na řádný proces, jakož i právního státu, povinnost soudů své rozsudky odůvodnit. Ve správním soudnictví nachází tato zásada vyjádření v ust. § 54 odst. 2 s. ř. s. Rozsudek je podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu nepřezkoumatelný, pokud z jeho odůvodnění *„není vůbec zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu, z jakého důvodu soud nepřistoupil, resp. nepovažoval za důvodnou právní argumentaci stěžovatele obsaženou v žalobě, a proč soud subsumoval popsaný skutkový stav pod zvolené právní normy“* (viz rozsudek ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52). Nepřezkoumatelný je rozsudek také tehdy, *„opomene-li krajský soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu přezkoumat jednu ze žalobních námitek“* (viz rozsudek ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, publ. pod č. 787/2006 Sb. NSS), a rovněž *„není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené (...). Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá“* jak je uvedeno v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, publ. pod č. 689/2005 Sb. NSS). V dané věci není napadený rozsudek nepřezkoumatelný, neboť městský soud se v jeho odůvodnění vyjádřil ke všem žalobním bodům, přičemž jasně vyložil, proč bylo hodnocení správních orgánů v souladu se zákonem. Co se týče části odůvodnění týkajícího se stěžovatelova postavení jako rodinného příslušníka občana EU, s nímž sdílí společnou domácnost, pak městský soud zcela srozumitelně a obsáhle vyložil, proč vztah bratra a sestry nesplňuje podmínky ust. § 15a zákona o pobytu cizinců. Byť tedy stěžovatel namítal, že rozsudek městského soudu je neodůvodněný, Nejvyšší správní soud takové pochybení neshledal, neboť podle jeho názoru se městský soud se žalobními námitkami řádně a dostatečným způsobem vypořádal.

Stěžovatel také namítal nesrozumitelnost napadeného rozsudku, když podle jeho názoru tvrzení městského soudu o délce jeho nelegálního pobytu na území České republiky nemá oporu ve správním spisu. Městský soud v napadeném rozsudku konkrétně uvedl, že *„[r]ozhodnutím Ministerstva vnitra, Odborem azylové a migrační politiky ze dne 30. 11. 2011, v právní moci 1. 8. 2012, pak bylo řízení o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia na území České republiky podané žalobce zastaveno, neboť jak výslovně žalobce uvedl, odvolání proti tomuto rozhodnutí nepodal. Tedy žalobce pobýval na území České republiky 5 let a 1 rok neoprávněně, v rozporu s ust. § 103 písm. n) zákona o pobytu cizinců, tedy bez oprávnění k pobytu.“* V daném případě tedy

vyhodnotil, že z celkové pětileté doby pobytu na území České republiky (od příletu dne 22. 11. 2008 do zajištění dne 26. 6. 2013), zde stěžovatele pobýval jeden rok neoprávněně, tj. ode dne 2. 8. 2012 do 26. 6. 2013. Podle Nejvyššího správního soudu je tento závěr vyjádřen naprosto srozumitelně a je plně v souladu s podklady, jež jsou obsaženy ve správním spisu.

Stížní námitka, v níž vyjádřil stěžovatel nesouhlas s tím, že jeho vyhoštění na jeden rok je přiměřené ve vztahu k protiprávnímu jednání, kterého se dopustil, přičemž ze správního řízení nevyplynulo, že by se na území České republiky zdržoval úmyslně nelegálně, je podle názoru Nejvyššího správního soudu nedůvodná. Nepřiměřenost správního vyhoštění nemohla být způsobena relativně nízkou závažností protiprávního jednání stěžovatele, který pobýval na území České republiky neoprávněně nejpozději od 2. 8. 2012, když dne 1. 8. 2012 nabylo právní moci rozhodnutí o zastavení řízení o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, až do 26. 6. 2013, kdy se dobrovolně dostavil na oddělení cizinecké policie. Pobývá-li totiž cizinec na území České republiky bez víza, ač k tomu není oprávněn, může mu být uloženo správní vyhoštění spojené se zákazem vstupu až na 3 roky [§ 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců]. Doba zákazu vstupu na území členských států Evropské unie byla stěžovateli stanovena pouze na 1 rok, přičemž Nejvyšší správní soud neshledal, že by tato doba byla vzhledem ke skutkovým okolnostem nepřiměřená. Právě stanovení zákazu vstupu v délce 1 roku svědčí o tom, že správní orgány zvažovaly závažnost protiprávního stěžovatelova jednání i všechny relevantní okolnosti. Je přitom nesporné, že stěžovatel svým jednáním naplnil podmínky ust. § 119 odst. l písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců, a proto již nebylo na správním orgánu, aby zkoumal, zda se tohoto jednání dopustil zaviněně či nikoliv. Stěžovatelovo tvrzení, že na území České republiky pobýval neoprávněně nevědomě, resp. neúmyslně, je při posuzování, zda jsou splněny zákonné podmínky pro vyhoštění, zcela bez právního významu. Dostavil-li se stěžovatel dne 26. 6. 2013 na oddělení cizinecké policie se žádostí o vystavení povolení k pobytu, musel si být vědom toho, že se zdržuje na území České republiky neoprávněně.

Nejvyšší správní soud se dále zabýval obsáhlou stížní námitkou týkající se přiměřenosti zásahu do jeho soukromého a rodinného života, v níž vytýkal správním orgánům, že se nezabývaly jednotlivými skutečnostmi ve smyslu ust. § 174a zákona o pobytu cizinců. Stěžovatel také namítal nesprávné posouzení žalobní námitky ve vztahu k čl. 8 úmluvy.

Jak vyplývá z judikatury Nejvyššího správního soudu, která navazuje na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva, zásah do soukromého a rodinného života cizince způsobený jeho vyhoštěním by musel mít určitou intenzitu, aby představoval porušení práv garantovaných v čl. 8 úmluvy (např. rozsudky ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008 – 71 a ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 - 65). Přesto, že pojem rodinného života není v úmluvě definován, je vždy vykládán s důrazem na fungující (reálný) rodinný život. V dané souvislosti je třeba také poukázat na to, že čl. 8 úmluvy neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, resp. napomáhat rozvíjení vztahů mezi nimi. Při stanovení rozsahu povinností státu je v tomto směru nutno vždy posuzovat okolnosti konkrétního případu (viz rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 19. 2. 1996 ve věci Gül proti Švýcarsku, stížnost č.

23218/94). Evropský soud pro lidská práva bere v úvahu mimo jiné i případné extrateritoriální účinky čl. 8 úmluvy, tedy do jaké míry je cizinci znemožněn jeho rodinný, případně soukromý, život v jeho zemi původu a do jaké míry je přijímající stát právě z tohoto důvodu povinen umožnit mu přenést si svůj rodinný, resp. soukromý, život na jeho území.

V daném případě lze na základě zjištěných skutkových okolností konstatovat, že stěžovatel sdílí domácnost se svou matkou, která je státní příslušnicí Vietnamské republiky, a dvěma nevlastními sestrami, z nichž je jedna rovněž státní příslušnice Vietnamské republiky a druhá státní příslušnicí České republiky. Stěžovatel v této souvislosti zejména namítal nesprávné posouzení právní otázky týkající se jeho postavení jako rodinného příslušníka občana EU, s nímž sdílí společnou domácnost, tj. nevlastní sestry J. L. V tomto kontextu Nejvyšší správní soud odkazuje na rozsudek ze dne 16. 4. 2010, č. j. 5 As 6/2010 – 63, v němž konstatoval, že *„[v]ztah obdobný vztahu rodinnému musí být definován tak úzce, jak je definován vztah rodinný, musí se proto jednat o vztahy analogické vztahům mezi rodinnými příslušníky, tak jak je zákon vymezuje. Za vztah rodinný je bezesporu považován vztah rodiče - děti, prarodiče - děti. (...) Jak již bylo uvedeno výše, za rodinného příslušníka občana Evropské unie se rozumí jeho: a) manžel, b) rodič, jde-li o občana Evropské unie mladšího 21 let, kterého vyživuje a se kterým žije ve společné domácnosti, c) dítě mladší 21 let nebo takové dítě manžela občana Evropské unie a d) nezaopatřený přímý příbuzný ve vzestupné nebo sestupné linii nebo takový příbuzný manžela občana Evropské unie. Za rodinného příslušníka, tudíž ani za vztah rodinný není považován vztah bratr - sestra, ...“* Vzhledem k tomu, že není důvodu se v daném případě od tohoto závěru odchylovat, není v případě stěžovatele splněna podmínka existence vztahu, který by bylo možné považovat za vztah rodinný ve smyslu ust. § 15a zákona o pobytu cizinců. V této souvislosti je třeba poukázat na to, že stěžovatel (nar. 22. 7. 1987) přicestoval na území České republiky dne 22. 11. 2008 z Vietnamu, kde žil 21 let. Před příletem do České republiky bydlel se svými prarodiči, když jeho matka a nevlastní sestry již delší dobu žily na území České republiky. Stěžovatel tedy před tím než přicestoval na území České republiky žil po dobu nejméně pěti let mimo výchovné prostředí své matky a bez osobního kontaktu se svými nevlastními sestrami. Rodinná vazba stěžovatele tudíž není nezbytně vázána na území České republiky. Stěžovatel je navíc plnoletý (nyní má 27 let) a může tak žít v zemi původu nebo na území jiného státu, kde bude mít on, případně jeho rodinní příslušníci, povolen pobyt. Vyhoštění stěžovatele tak nemůže mít za následek nepřiměřený zásah do jeho rodinného života ve smyslu ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Vzhledem k tomu, že se stěžovatel na území České republiky zdržoval nelegálně, musel si být vědom také toho, že jeho pobyt i rodinný život může být kdykoliv ukončen. Nelze tak dospět k závěru, že by zájem stěžovatele na ochraně jeho rodinného a soukromého života převážil nad veřejným zájmem na jeho vyhoštění.

Poukazoval-li stěžovatel na ust. § 174a zákona o pobytu cizinců, podle kterého při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku jeho pobytu na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště, správní orgány podle názoru Nejvyššího správního soudu vzaly v úvahu všechny

zjištěné skutečnosti a dospěly ke správnému závěru, že vyhoštěním stěžovatele nebylo zasaženo do jeho rodinného či soukromého života, přičemž své závěry řádně a srozumitelně odůvodnily. Ve smyslu citovaného ustanovení zohlednily zejména skutečnost, že stěžovatel pobýval na území České republiky neoprávněně nejpozději od 2. 8. 2012, jeho věk, dobrý zdravotní stav, zabývaly se stupněm jeho integrace ve společnosti, ekonomickými poměry, společenskými a kulturními vazbami, jakož i skutečností, zda jsou jeho rodinné vazby navázány na území České republiky. V neposlední řadě se zabývaly i tím, že stěžovatel získal dlouhodobé vízum za účelem studia, avšak na vysoké škole nesložil jedinou zkoušku, přičemž z vyjádření jeho matky vyplynulo, že získání víza za účelem studia bylo účelové, neboť to bylo jednodušší než za účelem sloučení rodiny a ona „chtěla syna u sebe".

Co se týče odkazu stěžovatele na ust. § 2, § 3, § 4, §50 odst. 3 a § 68 odst. 3 správního řádu, která správní orgány údajně porušily, nelze jej považovat za řádně uplatněný důvod kasační stížnosti, jak jej vymezuje ust. § 103 odst. 1 s. ř. s. Jednou ze zvláštních náležitostí kasační stížnosti (§ 106 odst. 1 s. ř. s.) je i označení důvodů, pro které stěžovatel napadá rozhodnutí krajského soudu. Musí se jednat jak o skutkové, tak právní důvody, pro něž stěžovatel považuje rozhodnutí soudu za nezákonné. Stěžovatel tedy musí v kasační stížnosti konkrétním způsobem popsat, k jakým vadám došlo podle jeho názoru v řízení před správním orgánem nebo soudem, jakými konkrétními vadami trpí podle něj rozhodnutí soudu, v čem přesně spatřuje nesprávné posouzení právní otázky soudem apod. Pouhá paragrafová či slovní citace zákonných ustanovení tak jako stížní důvod neobstojí. Stěžovatel tudíž pouhým vyjmenováním ustanovení zákona neuvedl žádné konkrétní námitky, kterými by se Nejvyšší správní soud mohl zabývat.

S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je nedůvodná, a proto ji podle ust. § 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s. zamítl. Ve věci rozhodl v souladu s ust. § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků náhradu nákladů nepřiznal, protože stěžovatel v řízení úspěch neměl a ředitelství služby cizinecké policie žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. května 2015

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu